29/04/2021

«Περί Ημών Οδυνάται»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ιγνατίου

Κλίνει το γόνυ σήμερα η Χριστιανοσύνη μπροστά στην συγκλονιστικότερη θυσία του κόσμου. Και διατρέχει τα πέρατα της οικουμένης η απήχησή της. Στο άκουσμα της πένθιμης καμπάνας θαρρείς ότι δονούνται ακόμη τα σύμπαντα και σείεται η γη, καθώς «κρεμάται επί ξύλου» ο Αναμάρτητος.

«Κατάστικτος τοις μώλωψι», χωρίς είδος και κάλλος «ο ωραίος κάλλει παρά πάντας βροτούς». Ένα μυστήριο που δεν μπορούμε να ψηλαφήσουμε, όσοι βαδίζουμε στις ατραπούς της λογικής του κόσμου. Μυστήριο, όμως, που διασχίζει την αχλύ πολλών αιώνων, καθώς το διακηρύσσει οκτακόσια περίπου χρόνια προ Χριστού ο μεγαλοφωνότατος των προφητών Ησαΐας. Αποκαλυπτικός και συνταρακτικός συνάμα ο προφητικός λόγος, όπως τον ακούσαμε στα σημερινά αναγνώσματα, αφυπνίζει λυτρωτικά την ψυχή μας. «Ούτος τας αμαρτίας ημών φέρει, και περί ημών οδυνάται».

Υφίσταται ο Αναμάρτητος για μας το πιο φρικτό μαρτύριο, υπομένει στο Γολγοθά τον πιο κατώδυνο θάνατο. Οδυνάται ο Ιησούς, διότι ένας μαθητής Του Τον προδίδει, άλλος Τον αρνείται, στην Γεθσημανή εγκαταλείπεται από όλους. Οδυνάται, διότι ο ευεργετημένος λαός Του Τον αποδοκιμάζει ενώπιον του Πιλάτου, και αργότερα Του προσφέρει «αντί του μάννα χολήν». Οδυνάται, όταν οι στρατιώτες Τον εμπαίζουν και Τον μαστιγώνουν. Οδυνάται, όταν κρεμάται επί ξύλου, όταν στέφανον εξ ακανθών περιτίθεται, όταν «τοις ήλοις προσπήγνυται και την πλευράν κεντάται». Ο πόνος, όμως, της ψυχής είναι ασυγκρίτως οξύτερος.

Οδυνάται, ο Ιησούς, διότι είναι αθώος, και σηκώνει τις αμαρτίες όλου του παραστρατημένου γένους των ανθρώπων. Είναι πιο δίκαιος και από τη δικαιοσύνη, και φορτώνεται θεληματικά τις παραβάσεις και τα εγκλήματα των ανόμων. Κεντάει την θεϊκή καρδιά Του θλίψη βαθειά και για όσα θα επακολουθήσουν με το κύλισμα των αιώνων, τις πτώσεις των λογικών Του πλασμάτων, τους πολέμους και τους διωγμούς, τις διαιρέσεις και τα σχίσματα, τους παραλογισμούς των αιρέσεων, την απιστία και αποστασία των νέων γενεών. Θυσιάζεται και υποφέρει εκούσια για τη λύτρωση όσων Τον αγαπούν, αλλά και όσων Τον μισούν, ακόμη και για τη σωτηρία εκείνων που δεν Τον γνωρίζουν ή δεν έχουν γεννηθεί ακόμη.

Οδυνάται, όμως, ο Εσταυρωμένος και πάσχει και «υπέρ ημών», για τα εκατομμύρια των σημερινών Χριστιανών, που Τον προδίδουμε καθημερινά, που Τον βλασφημούμε με την υποκρισία μας, που Τον καρφώνουμε με τις αστοχίες μας διαρκώς πάνω στον Σταυρό. Πάσχει για μας, που δίνουμε προτεραιότητα στον εγωισμό και τα συμφέροντά μας, στην ποικίλη κακία και αχαριστία μας. Πάσχει για μας, που αγνοούμε το θέλημά Του και περιφρονούμε το νόμο Του. Πάσχει για όσους επαναλαμβάνουμε το έγκλημα των Ιουδαίων στο πρόσωπο της εικόνας Του, περιφρονώντας τον αδύνατο, αποστρεφόμενοι τον ξένο, αντιπαρερχόμενοι τον εμπερίστατο.

«Περί ημών οδυνάται» ο Ιησούς. Εκπλήσσονται οι στρατιές των αγγέλων, ο ήλιος κρύβει τις ακτίνες του, τα θεμέλια της γης συνταράσσονται, τα πάντα συμπάσχουν «τω τα πάντα κτίσαντι». Συμπάσχει, όμως, με Αυτόν σήμερα και όλη η ανθρωπότητα. Συγκλονίζεται βαθειά από το Θείο Πάθος, περισσότερο, ίσως, από κάθε άλλη χρονιά, αφού και η ίδια οδυνάται στη δική της σταυρώσιμη πορεία.

Όντως, αυτή τη χρονιά συμμετέχουμε με μεγαλύτερη συναίσθηση στην οδύνη του Ιησού, καθώς μία θλίψη καθολική και πανανθρώπινη πληγώνει τις καρδιές μας. Ένας πόνος, ανεξέλεγκτος στις διαστάσεις του, εισήλθε βίαια στη ζωή του κόσμου. Μία παγκόσμια δοκιμασία ανατρέπει την καθημερινότητά μας και τα δεδομένα της ζωής μας, απορρυθμίζει την κοινωνία μας, απειλεί την ύπαρξή μας.

«Σήμερον κρεμάται» επί του ξύλου της πανδημίας η ανθρωπότητα. Στεφάνι αγκάθινο ο κορωνοϊός, επισείεται σαν δαμόκλειος σπάθη επί της κεφαλής μας. Σκληρά καρφιά αγωνίας και απομόνωσης καθηλώνουν την έπαρση ακόμη και των ισχυρών του κόσμου. Ρομφαία πόνου διαπερνά από άκρη σε άκρη τον πλανήτη μας. Τα γόνατα λυγίζουν, τα μάτια βουρκώνουν, κανείς δεν μένει αμέτοχος στη θλίψη όσων πάσχουν, στον πόνο όσων πενθούν, στον αγώνα όσων παλεύουν στην πρώτη γραμμή.

Είναι, βέβαια, γνωστό βίωμα στο ανθρώπινο γένος η οδύνη. Το μονοπάτι του βίου μας είναι πάντα ποτισμένο με δάκρυα. Με κλάματα ερχόμαστε στον κόσμο, με πόνους συνεχίζουμε την πορεία μας πάνω στη γη, με οδύνες πολλές φθάνουμε στο τέρμα της ζωής μας. Και, αναμφίβολα, όλοι σηκώνουμε τον προσωπικό μας σταυρό, όσοι αποζητούμε να ακολουθήσουμε Εκείνον, που σήμερα «οδυνάται» για μας. Εστιάζουμε στην ευλογία του πόνου, ως προϋπόθεση της χαράς, στο Σταυρό ως προϋπόθεση της Ανάστασης.

Συχνά, όμως, αγνοούμε την καθοριστική λεπτομέρεια. Εκείνη, που επεσήμανε ο ίδιος ο Ιησούς, «μυσταγωγών τους μαθητάς» Του στο μυστήριο του Πάθους και του Σταυρού. «Ω φίλοι, οράτε, …ει πάσχω, αλλ’ υπέρ του κόσμου». Λόγια που σταλάζουν αιωνιότητα. Μάθημα απαράμιλλης προοπτικής η θυσία χάριν των άλλων. Πρόταση αυθεντικής αγάπης, η όποια κακοπάθεια και άθλησή μας, να έχει αναφορά στο συνάνθρωπο, να αποβλέπει στην φροντίδα, το συμφέρον και την ανακούφιση των αδελφών μας.

Δεν υπάρχει άλλος πιο ασφαλής τρόπος για να ξαναβρεί η ύπαρξή μας το πρωτόκτιστο κάλλος της και να ανακτήσει τη χαμένη της δόξα. Ιδιαίτερα δε στη σημερινή συγκυρία, πρόκειται για κατ’ εξοχήν μίμηση και μαθητεία σε Εκείνον, που επί του Σταυρού «υπέρ ημών οδυνάται»

Με πονεμένα πρόσωπα και με δάκρυα κατάνυξης στα μάτια, στεκόμαστε σήμερα μπροστά Του, και με συντριβή Τού εξομολογούμαστε:

«Κύριε, στρέψε από το ύψος του Σταυρού το φιλάνθρωπο βλέμμα Σου στις φτωχές μας καρδιές. Κουραστήκαμε, ανηφορίζοντας το Γολγοθά αυτής της δοκιμασίας.

Πονέσαμε, δακρύσαμε, στερηθήκαμε. Βιώσαμε την εμπειρία του περιορισμού, το μαρτύριο της απομόνωσης, κάποιοι από εμάς και την αμείλικτη απώλεια αγαπημένων. Οι επιβαλλόμενες συνθήκες μας πιέζουν. Η καθημερινότητα μας πληγώνει. Βαραίνει στην ψυχή μας η αγωνία, μας τρομάζει ο θάνατος. Γι' αυτό και νοιώθουμε επιτακτική την ανάγκη να ακουμπήσουμε με εμπιστοσύνη σε Σένα, να στηρίξουμε την ελπίδα μας στην Παντοδυναμία Σου, και να Σε ικετεύσουμε.

Κύριε, Εσύ, που μέσα στην οδύνη του πάθους Σου, ιερούργησες το μυστήριό της υπέρτατης αγάπης Σου, τη σωτηρία μας, βοήθησε, ώστε η παρούσα δοκιμασία να λειτουργήσει ως ιδιαίτερη ευκαιρία στη ζωή μας. Μέσα από τον πόνο της πανδημίας να προκύψει η ευλογία της συναλληλίας, να γεννηθεί η εμπειρία της κοινής προσπάθειας, η αίσθηση ότι είμαστε συνοδοιπόροι στη σταυρική αυτή πορεία, ότι υπομένουμε όλοι μαζί, αγωνιζόμαστε μαζί, προσευχόμαστε μαζί. Κάνε να ζήσουμε την ελπίδα μέσα από τον πόνο, την ευεργεσία της ταπείνωσης μέσα από την ασθένεια.

Ο κόπος της αγάπης για τους αδελφούς να μας οδηγήσει σε γλυκιά ανάπαυση, ο σταυρός σε εσωτερική αγαλλίαση. Και κάθε φορά που θλίψεις ποικίλες πληγώνουν την καρδιά μας, φώτιζέ μας, σε Σένα με εμπιστοσύνη να στρεφόμαστε, και με όλη τη θέρμη της ψυχής μας να Σε επικαλούμαστε. Αξίωσέ μας, Κύριε, να βιώσουμε τη χαρά της δικής Σου θεϊκής παρουσίας στις ώρες του πόνου μας, αλλά και να απολαύσουμε την εμπειρία της Αναστάσιμης φανέρωσής Σου στη ζωή μας. «Προσκυνούμεν Σου τα πάθη, Χριστέ. Δείξον ημίν και την ένδοξόν Σου Ανάστασιν»!